

РЕШЕНИЕ

№ 1674

гр. София, 06.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 45 СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: **ГЕРГАНА К. ГЕОРГИЕВА**

при участието на секретаря **СИЛВИЯ К. ЗЛАТКОВА**
като разгледа докладваното от **ГЕРГАНА К. ГЕОРГИЕВА** Гражданско дело
№ 20211110158566 по описа за 2021 година

Предявен е отрицателен установителен иск с правно основание чл. 439 от ГПК, вр. чл. 124, ал. 1 ГПК за признаване за установено в отношенията между страните, че ищцата Р. П. Х., не дължи на /ФИРМА/, сумата от 15 973,20 лева, представляваща главница по договор за банков кредит от 31.01.2007г., за което вземане е издаден изпълнителен лист от 21.12.2013 г. по ч. гр. д. № 42778/2013 г., по описа на СРС, 30 състав и въз основа на който е било образувано изп. д. № 79/2014 г. на ЧСИ Г.Д., поради погасяването им по давност.

В исковата молба ищцата твърди, че с изпълнителен лист от 21.12.2013 г., издаден по гр. д. № 42778/2013 г., по описа на СРС, 30 състав, е била осъдена да заплати солидарно с Н.П.Х на /ФИРМА/ сумата от 15 973,20 лева,

представляваща главница по договор за банков кредит, вземанията по които са били прехвърлени с договор за цесия на ответника от дата 06.11.2015г.. По молба на кредитора и въз основа на горецитирания изпълнителен лист било образувано изп. д. № 79/2014 г. на ЧСИ Г.Д., по което последното предприето принудително изпълнително действие срещу ищцата било извършено през 2015 г. Твърди, че на 18.12.2017 г. изпълнителното дело било прекратено на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК. Твърди, че след последното изпълнително годно действие са минали повече от пет години, поради което счита, че е изтекла предвидената в закона петгодишна давност. Претендира направените по делото разноски.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК е постъпил отговор на исковата молба от ответника, с който се твърди, че вземанията не са погасени, тъй като е налице своевременно предприемане на изпълнителни действия, с които давността е прекъсната. Твърди, че искът е частично недопустим, тъй като част от сумите с погасени доброволно от ищцата директно по сметка на ЧСИ. Поддържа, че процесното изпълнително дело не е перемирано. Оспорва твърденията на ищеца, че последното валидно изпълнително действие е предприето през 2015 г. и посочва че в периода от 24.02.2014 г., до 01.10.2021 г., са предприемани множество изпълнителни действия по молби на ищцовото дружество. Моли съда да постанови решение, с което да отхвърли иска като

неоснователен. Претендира направените по делото разноси.

В съдебно заседание ищецът Р. П. Х., редовно призован, не се явява, представлява се от адвокат Т., който поддържа исковата молба и моли за уважаване на исковата претенция.

В съдебно заседание ответникът /ФИРМА/, редовно призован, не се представлява. С молба с вх. № 247384/15.11.2022г. поддържа отговора на исковата молба и моли за отхвърляне на исковата претенция.

Съдът, след като взе предвид становищата на страните, събраните по делото писмени доказателства и като ги обсъди в тяхната съвкупност, съгласно изискванията на чл. 235 ГПК и чл. 12 ГПК приема за установено от фактическа страна следното:

Разпоредбата на чл. 439 ГПК дава възможност на длъжника по изпълнително дело да оспори чрез иск изпълняемо право. Това право може да е установено с влязло в сила решение или да е предмет на издаден изпълнителен лист, издаден въз основа на заповед за изпълнение. Длъжникът по изпълнението може да оспорва дължимостта на сумите по влязлото в сила решение/разпореждане, и въз основа на което е издаден изпълнителен лист, само въз основа на факти, настъпили след издаването му. В конкретния случай ищецът се

позовава на изтекла погасителна давност, юридически факт, настъпил след влизане в сила на заповедта за изпълнение, издадена по ч.гр.д. № 42778/2013г. по описа на СРС, 30-ти състав, въз основа на която, като годно изпълнително основание по смисъла на чл. 404, ал.1, т.1 от ГПК е издаден изпълнителен лист от 21.12.2013г., поради което и иска е допустим.

Не е спорно между страните, че въз основа на изпълнителен лист от 21.12.2013г., издаден в производството по ч.гр.д. № 42778/2013г. на СРС, 30-ти състав срещу Н.П.Х и ищцата Р. П. Х., за сумата в размер на 15973,20 лева, представляваща незаплатена главница по договор за банков кредит от 31.01.2007г. и при солидарна отговорност, по молба на /ФИРМА/ с № 1432/30.01.2014г, е образувано изп.д. № 2014*04000 по описа на ЧСИ Г.Д., с рег. № *** в КЧСИ, с район на действие, районна на СГС. Обстоятелството, че искът е предявен само от един от солидарните длъжници /видно е че те са съпрузи/, не обуславя недопустимост на производството, доколкото прекъсването и спирането на давността срещу един солидарен длъжник, на която се позовава ищецът не произвежда действие спрямо останалите съдлъжници.**

Установява се от приетото по делото изп.д. № 79/2014г. по описа на ЧСИ Г.Д., че последното е образувано по молба на /ФИРМА/ с вх. № 1432/30.01.2014г., като в хода на

изпълнителното производство са извършени следните изпълнителни действия: с разпореждане от 20.02.2014г. е наложен запор върху всички бъдещи вземания на длъжника Р. П. Х. в редица банки, като с постановление за налагане на запор от 20.02.2014г. е наложен такъв и върху трудовото възнаграждение на ищцата в /ФИРМА/. Установява се, че с молба с вх. № 22718/11.12.2015г. /ФИРМА/ е уведомило ЧСИ, че по силата на договор за цесия от 06.11.2015г. към Рамков договор за прехвърляне на вземания вземането по изпълнителния лист е прехвърлено на ответника /ФИРМА/, като с постановление на ЧСИ е наложен запор върху трудовото възнаграждение на ищеца в /ФИРМА/. С молба с вх. № 00201/07.01.2016г. ответникът е отправил молба до ЧСИ да бъде конституиран като взискател по делото, като е и поискал от ЧСИ да извърши проучване на имущественото състояние на длъжниците и е сезирал ЧСИ с искане за извършване на изпълнителни действия. Впоследствие е поискано отново налагане на запор върху трудовото възнаграждение на ищцата в /ФИРМА/ по молба на взискателя с вх. № 12443/11.07.2018г., наложен е нов запор върху трудовото възнаграждение на ищцата с разпореждане от 03.09.2018г. Нова молба от взискателя за извършване на конкретни изпълнителни действия датира от 15.10.2019г. и от 27.08.2021г. Следват запорни съобщения до /ФИРМА/ за запор върху вземанията на ищцата в банката и отново върху трудовото ѝ

възнаграждение в /ФИРМА/, наложени от ЧСИ с нарочен акт от 08.09.2021г.

Горното фактическа обстановка съдът приема за установена, между писмените доказателства няма противоречия, поради което съдът ги кредитира.

От систематичното тълкуване на разпоредбите на чл. 110 и чл. 118 ЗЗД следва, че погасителната давност е законоустановен период от време, през който носителят на едно вземане бездейства и с изтичането на който последният губи възможността да получи защита на правото си чрез средствата на държавната принуда. Погасителната давност е сложен юридически факт, включващ два елемента: бездействие на титуляра на правото и изтичането на определен период от време. В разпоредбата на чл. 110 ЗЗД е предвиден общият петгодишен давностен срок, който намира приложение спрямо всички вземания, освен когато в закон не е установено изключение, каквито са хипотезите, регламентирани в чл. 111 ЗЗД, като конкретното вземане се погасява с изтичане на петгодишен давностен срок.

Съгласно разясненията, дадени в т. 10 от Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015 г. по т. дело № 2/2013 г. ОСГТК на ВКС за вземанията започва да тече нова погасителна давност, считано от датата, на която е поискано или е предприето последното валидно изпълнително действие, независимо от това дали прилагането му е поискано от

взискателя или е предприето по инициатива на частния съдебен изпълнител въз основа на негово възлагане. В цитираното тълкувателно решение изрично е посочено кои действия в изпълнителния процес имат характера на същински такива по принудително изпълнение, съответно с предприемането на които се прекъсва давността, а именно: насочването на изпълнението чрез налагане на заповест или възбрана, присъединяването на кредитора, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършването на опис и оценка на вещ, назначаването на пазач, насрочването и извършването на продан до постъпването на парични суми от проданта или на плащания от трети задължени лица, като е изяснено, че такива не са образуването на изпълнително дело, изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, извършването на справки, набавянето на документи, книжа и др., назначаването на експертиза за определяне на непогасения остатък от дълга.

С оглед конкретиката на процесния случай следва да се приеме, че по отношение на вземанията, обективирани в процесния изпълнителен лист е започнала да тече нова погасителна давност, считано от датата на влизане на заповедта за изпълнение – 21.12.2013г. Изпълнителния лист е издаден въз основа на влязло в сила годно изпълнително основание по смисъла на чл. 404 от ГПК –

заповед за изпълнение, а не въз основа на влязло в сила решение, поради което съдът приема и в предвид спецификата на вземането – по договор за банков кредит, че продължителността на давностния срок е петгодишна.

Следва с оглед твърденията на ищеца да се посочи принципната разлика между изтичането на преклузивния срок по чл. 433, т.8 от ГПК и давностния такъв по ЗЗД.

При първия прекратяването на делото настъпва ex lege по силата на закона, а постановлението на ЧСИ има само оповестително действие, а с изтичане на давностния срок се погасява въобще възможността на кредитора да иска удовлетворяване на вземането си. Следователно касае се за различни фактически състави. В нормата на чл. 433, ал.1, т.8 от ГПК не е указано, че последиците настъпват при пълно бездействие на вискателя по отношение на всички солидарни длъжници. Обратен извод не може да бъде направен, защото в изпълнителния процес предприемането на действия по отношение на един от солидарните длъжници не ползва вискателя в отношенията му с другите длъжници и след като изпълнението може да бъде прекратено на самостоятелно основание по отношение на всеки един от солидарните длъжници /[чл. 433, ал. 1, т. 2, т. 3, т. 4, т. 5 ГПК](#)/ и да продължи по отношение на другите, то и приложението на разпоредбата на чл. 433, ал.1, т.8 от ГПК, следва да бъде преценявано за всеки един от тях по отделно. По гореизложеното, съдът по същността на спора, намира, че

след дата 30.01.2014г., когато е подадена молбата с която е образувано изпълнителното производство, давността не е прекъсната, съгласно постановките на горесцитираното тълкувателно решение. Първото същинско изпълнително действие, от категорията да прекъсне давността е налагането на запорите върху вземанията на ищцата на 20.02.2014г. На тази дата е наложен запор и върху вземанията на другия солидарен длъжник в редица банки, както и върху пенсията на Н.П.Х, като НОЙ е уведомило вискателя, че считано от 01.07.2015г. се спират удръжките от пенсията на Н.Х., доколкото същата е под минималната работна заплата. На тази дата давността е отнова прекъсната, след което отново е започнала да тече нова давност. Следващото същинско изпълнително действие, което е прекъснало давността е налагането отново на запор върху трудовото възнаграждение на ищцата в /ФИРМА/ на 11.12.2015г., като след тази дата е започнала да тече отново нова давност. С молба от 07.01.2016г. новоконституируваният вискател /ФИРМА/ е поискал извършване на конкретни изпълнителни действия, като ищцата е уведомена за конституиране на новия вискател, като едва с молба с вх. № 12443/11.07.2018г. ответникът е поискал извършване на нови изпълнителни действия, като от дата 07.01.2016г. до 11.07.2018г. е изтекъл двугодишния преклузивен срок по чл. 433, ал.1, т.8 от ГПК, след което делото е прекратено по силата на закона

– ex lege по отношение на ищцата, без да е нужно нарочно постановление от страна на ЧСИ, доколкото последното има само декларативно, а не и конститутивно действие. Гореустановеното обоснова извод, че последващите извършени действия от ЧСИ по налагане на запори са незаконосъобразни. При перемпция в хипотезата на чл. 433, ал.1, т.8 от ГПК, давността за погасяване на вземането започва да тече от последното валидно извършено действие, а то е запора от 11.12.2015г. От дата 11.12.2015г., и при незначитане от съда на наложените запори, като изпълнителни действия впоследствие по отношение на Р. Х., давността за погасяване на вземането е изтекла на 11.12.2020г., което обосновава извод за основателност на така предявения иск. Следователно въпреки принципната разлика между института по чл. 433 от ГПК и течението на общата давност, съдът не установи поискани и извършени и по отношение на другия солидарен длъжник изпълнителни действия в двугодишния преклузивен срок по чл. 433, ал.1, т.8 от ГПК. Извършените плащания, отбелязани на изпълнителния лист, са единствено удръжки от пенсията на другия солидарен длъжник, и с оглед поредността на погасяване на задълженията, съдът намира, че не се отразяват на дължимостта на главничното вземане, за което се иска да бъде признато, че е погасено по давност, поради и което и това възражение на ответника, съдът намира за неоснователно.

Съгласно Решение № 170/17.09.2018 г., постановено по гр. д. № 2382/2017 г. по описа на ВКС, ГК, IV г. о., извършената с т. 10 от ТР № 2/26.06.2016 г., постановено по тълк. дело № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, отмяна на ППВС № 3/18.11.1980 г. поражда действие от датата на постановяване на ТР, като даденото с т. 10 от ТР № 2/26.06.2016 г. разрешение се прилага от тази дата и то само по отношение на висящите към този момент изпълнителни производства, но не и към тези, които са приключили преди това. Следователно дори и съда да приеме, че до 26.06.2016г. давност не е текла не може да дерогира приложението на нормата на чл. 433, ал.1, т.8 от ГПК. В случая следва да се прави отново принципната разлика между течението на давностния срок и изтичането на двугодишния преклузивен срок по чл. 433, ал.1, т.8 от ГПК, който в конкретиката на случая е изтекъл на 11.07.2018г. при действието на ТР № 2/26.06.2016г., като впоследствие на 11.12.2020г. е изтекла и погасителната давност за секвестриране на вземането.

По всичко гореизложено съдът намира, така предявения иск за основателен и като такъв следва да бъде уважен.

При този изход на спора и на основание чл. 78, ал.1 от ГПК, право на разноски се поражда в полза на ищеца. Доколкото ищецът е освободен от заплащане на държавна такса, на основание чл. 78, ал.6 от ГПК държавната такса следва да бъде възложена на ответника. Следователно той

следва да бъде осъден да заплати в полза на СРС държавна такса в размер на 638,93 лева. На адвокат В.В. Т. от САК, с личен номер *** и адрес на упражняване на дейността в /АДРЕС/, следва да бъде определено възнаграждение на основание чл. 38, ал.1, т.3 от ЗАдв., като по делото е видно, че страните са уговорили представителство в горепосочената хипотеза, в размер на 1837,59 лева, на основание чл. 7, ал.2, т.3 от Наредба № 1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, в редакцията и приложима към края на устните състезания, бр. 88/04.11.2022г.**

Водим от горното, Съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО в отношенията между страните, по предявения от Р. П. Х., ЕГН *** срещу /ФИРМА/, ЕИК *****, отрицателен установителен иск с правно основание чл. 439 от ГПК, че Р. П. Х. не дължи на /ФИРМА/, сумата от 15 973,20 лева, представляваща главница по договор за банков кредит от 31.01.2007г., за което вземане е издаден изпълнителен лист от 21.12.2013 г. по ч. гр. д. № 42778/2013 г., по описа на СРС, 30 състав и въз основа на който образувано изп.**

д. № 79/2014 г. на ЧСИ Г.Д., поради погасяването и по давност.

ОСЪЖДА /ФИРМА/, ЕИК *** ДА ЗАПЛАТИ по сметка на С.Р.С., сумата в размер на 638,93 лева, разноси за държавна такса на основание чл. 78, ал.6 от ГПК.**

ОСЪЖДА /ФИРМА/, ЕИК *** ДА ЗАПЛАТИ на адвокат В.В. Т. от САК, с личен номер ***** и адрес на упражняване на дейността в /АДРЕС/, сумата в размер на 1837,59 лева, разноси за процесуално представителство в хипотезата на чл. 38, ал.1, т.3 от ЗАдв.**

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването на препис от същото на страните.

Съдия при С.Р.С.: _____